

Arrest

nr. 119 112 van 18 februari 2014
in de zaken RvV X / IV en RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 4 november 2013 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}) van 17 september 2013 (zaak nr. X).

Gezien het verzoekschrift dat X in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar minderjarig kind X op 4 november 2013 heeft ingediend tegen dezelfde door haar bestreden beslissing (zaak nr. X).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota's met opmerkingen en de administratieve dossiers.

Gelet op de beschikkingen van 23 december 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 januari 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. JACOBS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat S. MATROYE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partijen verklaren van Russische nationaliteit te zijn en hebben op 13.06.2013 een asielaanvraag ingediend.

Uit het Eurodac-verslag dd. 13.06.2013 blijkt dat de vingerafdrukken van verzoekende partijen in Polente Lublin zijn genomen op 12.04.2013, alwaar zij een asielaanvraag hebben ingediend.

Verzoekende partijen werden op 01.07.2013 gehoord nopens hun asielmotieven.

Op 03.07.2013 hebben de Belgische autoriteiten de terugname van verzoekende partijen gevraagd aan de Poolse autoriteiten op grond van artikel 16.1.e van de Verordening (EG) 343/2003.

De Poolse autoriteiten hebben de terugname van verzoekende partijen aanvaard op 08.07.2013 op grond van artikel 16.1 .d van de Verordening.

Op 17.09.2013 heeft de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 26^{quater}).

Dit zijn de bestreden beslissingen, die aan verzoekende partijen op 03.10.2013 ter kennis werden gebracht.

Verzoekende partijen werden in het bezit gesteld van een doorlaatbewijs dd. 03.10.2013.

Bij schrijven dd. 02.10.2013 hebben verzoekende partijen een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ingediend, die onontvankelijk verklaard op 22.10.2013.

1.2. De bestreden beslissing inzake I.M. luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene verklaarde dat zij op 13.06.2013 is toegekomen in België. Dezelfde dag vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van de Russische Federatie te bezitten en geboren te zijn in "Atkhai-Martan" op 02.03.1989.

Uit het Eurodacverslag van 13.05.2013 blijkt dat betrokkene asiel heeft gevraagd in Polen. De Poolse overheid heeft op datum van 08.07.2013 ingestemd met de vraag tot terugname van bovengenoemde persoon

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 01.07.2013 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat ze eerder nergens asiel aanvroeg. Betrokkene werd geconfronteerd met de resultaten uit het Eurodacverslag van 13.06.2013 waaruit blijkt dat er op basis van haar vingerafdrukken door de Poolse autoriteiten een asielverzoek werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacstelsel. Betrokkene verklaarde daarop dat ze geen asiel heeft aangevraagd in Polen maar dat haar vingerafdrukken werden genomen door de Poolse autoriteiten aan de Pools-Oekraïense grens. Betrokkene verklaarde verder dat ze op 07.04.2013 vanuit Tsjetsjenië per auto vertrokken zou zijn naar de Oekraïne waar ze op 10.04.2013 zou zijn aangekomen. Op 12.04.2013 zou ze de Oekraïne verlaten hebben richting Polen waar haar vingerafdrukken genomen werden aan de Pools-Oekraïense grens. Betrokkene verklaarde dat ze van 12.04.2013 tot 13.06.2013 in Polen verbleef alvorens op 12.06.2013 vanuit Polen per auto naar België te reizen waar ze op 13.06.2013 zou zijn aangekomen en dezelfde dag nog het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet verlaten te hebben.

Met betrekking tot de verklaringen van betrokkene dat haar vingerafdrukken genomen zouden zijn aan de Pools-Oekraïense grens maar dat ze er geen asiel zou hebben aangevraagd (DVZ, vraag 24), dient te worden opgemerkt dat uit de codering in het Eurodacverslag van 13.06.2012, met name PL1130412080469025000/7005187751 blijkt dat er voor betrokkene wel degelijk een asielaanvraag werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodacstelsel. De codering '1' na de landencode PL verwijst immers zoals vastgelegd in art. 2.3 van de Verordening (EG) nr. 407/2002 van de Raad van 28 februari 2002 tot vaststelling van sommige uitvoeringsbepalingen voor Verordening (EG) nr. 2725/2000 betreffende de instelling van "Eurodac" voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van de Overeenkomst van Dublin, op een asielaanvraag. Dat betrokkene dan ook geen asiel gevraagd zou hebben in Polen of deze intentie in Polen niet kenbaar heeft gemaakt is niet aannemelijk. De Poolse autoriteiten hebben er immers geen enkel voordeel of belang bij om betrokkene in

de Centrale Eenheid van het Eurodacstelsel te registreren als asielzoeker indien zij er geen asiel zou hebben aangevraagd of deze intentie niet kenbaar zou hebben gemaakt aan de Poolse autoriteiten.

Op basis van het Eurodacverslag van 13.06.2013 waaruit blijkt dat er op 12.04.2013 door de Poolse autoriteiten een asielverzoek werd geregistreerd in de Centrale Eenheid van het Eurodac-stelsel, werd voor betrokkene op 03.07.2013 een terugnameverzoek op basis van art. 15.1.e van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 08.07.2013 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene wordt ingewilligd op basis van art 16.1.d van de Dublin-II-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zouden repatriëren naar de Russische Federatie vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten die een verzet tegen een mogelijke overdracht naar Polen zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat ze geen dergelijke redenen heeft. (DVZ, vraag 40). Met betrekking daartoe dient te worden opgemerkt dat Meester Françoise Jacobs op 17.09.2013 haar tussenkomst meldde in het dossier van betrokkene. Meester Jacobs stelt in haar tussenkomst dat haar cliënten wel degelijk redenen hebben om niet terug te keren naar Polen en om de asielaanvraag in het kader van de soevereiniteitsclausule te behandelen en dit omwille van humanitaire redenen. Meester Jacobs stelt dat haar cliënten in Polen geïsoleerd zouden worden omdat betrokkene een procedure voor het EHRM aanhangig gemaakt zou hebben en dat het gezin vatbaar is voor bedreigingen en ontvoeringen en dat het onder druk wordt gezet om afstand te doen van de klacht bij het EHRM en dat het gezin zich in Polen nooit veilig heeft kunnen voelen omwille van de aanwezigheid van Kadyrovtzi in Polen der er aanwezig zijn als asielzoekers of met een geldig visum. Meester Jacobs voegt aan haar tussenkomst een in het Frans opgesteld relaas toe dat door betrokkene geschreven zou zijn waar betrokkene haar reisroute uiteenzet en waarbij ze stelt dat ze het contact met haar broer en oom die in een tweede voertuig zaten verloor en met wie het contact sindsdien verloren is. In het relaas wordt verder gesteld dat betrokkene aan de grens met Polen samen met haar moeder en minderjarige broer door de Poolse autoriteiten onderschept werd en dat hun vingerafdrukken genomen werden en dat ze naar een open centrum gestuurd werden. Betrokkene stelt dat de levensomstandigheden in Polen zeer verschrikkelijk waren en dat ze met zeven families die elk uit drie of vier personen bestonden in één kamer verbleven en dat haar moeder die volgens betrokkene zeer ziek zou zijn, geen enkele aandacht kreeg niettegenstaande ze dit meerdere keren gevraagd zouden hebben. In dit relaas stelt betrokkene verder dat ze tijdens de tweede week in Polen anonieme telefoons kreeg van onbekenden waarvan ze zeker is dat ze uit Rusland en Tsjetsjenië kwamen en dat deze mensen haar opdroegen dat ze de klacht die ze in Straatsburg had ingediend diende in te trekken en dat ze zich anders kon verwachten aan de ergste scenario's en dat ze naar Polen zouden komen om af te rekenen met haar en haar familie. Betrokkene stelt in dit relaas verder dat een vrouw die met hen samenwoonde haar de raad gaf om Polen zo snel mogelijk te verlaten. Betrokkene stelt verder dat ze pas op 04.09.2013 contact kon krijgen met de telefoon van haar broer en dat een bewaker haar signaleerde dat haar broer en oom ergens in een gevangenis zouden zitten. Meester Jacobs verwijst in haar tussenkomst verder naar de aanbevelingen van ECRE in haar verslag van maart 2007 die bevestigd en herhaald worden in het ECRE-verslag van 2011 met name "Guidelines on the Treatment of Chechen Internally Displaced Persons (IDPs) Asylum Seekers and Refugees in Europe -

revised March 2011". Met betrekking tot de elementen die Meester Jacobs aanhaalt met name dat haar cliënten niet naar Polen kunnen omdat de veiligheid van haar cliënten in Polen niet gewaarborgd kunnen worden omdat haar cliënten persoonlijk geïdende zouden worden teneinde afstand te doen van een klacht die voor het EHRM aanhangig zou zijn, dient te worden opgemerkt dat er in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of bewijzen aanwezig zijn dat haar cliënten een klacht bij het EHRM aanhangig zouden hebben. Er is het, administratief dossier van betrokkene evenmin enig begin van bewijs aanwezig dat ze effectief een klacht bij het EHRM ar#tangfg zoe hebben hetgeen op zijn minst toch wet verwacht kan worden indien men dergelijke elementen aanvoert. Bovendien verklaarde betrokkene zelf tijdens haar gehoor op de DVZ van 01.07.2013 dat ziLfgsen redenen heeft om zich .telerzetten tegen een overdracht naar PoJ^n omwiJle van de omstandigheden, van opvang-of van behandeling ddórfcfe"Poolse atitoritéfter* (DVZ, vraag 40). Indien men in Pole, zoals betrokkene in haar geschreven relaas in het Frans en Meester Jacobs in haar tussenkomst dd. 17.09.2013 aanhaalt, zou vrezen voor haar eigen veiligheid of voor haar gezondheid omdat men persoonlijk geïdende zou worden om afstand te doen van een klacht die bij het EHRM aanhangig zou zijn, mag er op zijn minst van de asielzoeker of asielzoekster verwacht worden dat men hiervan dan concrete elementen of bewijzen aanbrengt op het moment dat men een gehoor aflegt bij de Dienst die de asielaanvraag registreerde, quid non. Dat men bovendien in het geschreven relaas dat samen met de tussenkomst van Meester Jacobs op 17.09.2013 per fax werd overgemaakt pas aanhaalt dat de omstandigheden in Polen verschrikkelijk zouden zijn en dat men geen aandacht gehad zou hebben voor haar zieke moeder, terwijl men bij de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten die een verzet tegen een overdracht naar Polen zouden kunnen rechtvaardigen, stelt dat men met betrekking daartoe geen enkele reden heeft die een verzet zouden rechtvaardigen, is op zijn minst merkwaardig en weinig aannemelijk te noemen. Dat deze elementen bovendien pas naar voren komen in de tussenkomst van Meester Jacobs dd. 17.09.2013 terwijl er voordien op geen enkele wijze melding van is gemaakt, doet bovendien ernstige twijfels rijzen over het aannemelijke karakter van deze zowel door betrokkene als door Meester Jacobs ingeroepen elementen dat haar cliënten niet terug zouden kunnen naar Polen omdat ze er persoonlijk geïdende zouden worden teneinde afstand te doen van een klacht die voor het EHRM aanhangig zou zijn. Temeer daar Meester Jacobs stelt dat de voornaamste stukken van de procedure EHRM zijn toegevoegd aan haar tussenkomst terwijl in., deze tussenkomst van 17.09.2013 geen stukken aangaande de procedure EHRM ^aanwezig of voorhanden zijn. Gezien het ernstige karakter van een asielaanvraag mag er op zijn minst van de asielzoeker of asielzoekster of van zijn raadsheer of raadvrouw verwachten dat indien men dergelijke elementen aanvoert, er op zijn minst van de asielzoeker/asielzoekster of zijn raadsheer of raadvrouw verwacht worden dat men hiervan concrete bewijzen en elementen naar voren brengt, quid non. Wat betreft de verwijzing door Meester Jacobs naar de aanbevelingen van ECRE in het verslag van maart 2007 en de verklaringen dat deze aanbevelingen nogmaals herhaald en bevestigd worden in het verslag van maart 2011 "Guidelines on the Treatment of Chechen Internally Displaced Persons (IDP's) Asylum Seekers and Refugees in Europe - revised March 2011", dient te worden opgemerkt dat het hier aanbevelingen betreft en dat een aanbeveling is wat ze is, namelijk een aanbeveling. Het aanhalen van :aig@mene verslagen of rapporten volstaat niet om aan te tonen dat Polen de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zou respecteren. De asielzoeker/asielzoekster dient in concreto aan te tonen dat hij/zij persoonlijk redenen heeft om te vrezen of dat zij een reëel risico loopt dat Polen de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, zou schenden in het licht van de aangehaalde informatie over de desbetreffende Lid-Staat, in casu Polen, Meester Jacobs en haar cliënte maken echter op geen enkele wijze aannemelijk dat er een intentionele bedreiging, uitgaande van de Poolse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit zou zijn. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Polen er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land v/aar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming

behoeft. Betrokkene maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat Polen de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Wat betreft het aangehaalde element dat er in Polen recent nog een spion in Polen werd gearresteerd die voor Rusland gespioneerde zou riefcbfen, dient te worden opgemerkt dat het niet is omdat de autoriteiten van het ene land een spion van een ander land arresteren dat dit automatisch betekend dat het land waarin de spion gearresteerd wordt, niet veilig zou zijn of voor betrokkene of in het geheel niet veilig zou zijn. Het gegeven dat in het artikel gesteld wordt dat de persoon gearresteerd werd door de Poolse autoriteiten, wijst er bovendien op dat de Poolse autoriteiten wel degelijk optreden tegen dergelijke personen. Met betrekking tot de uittreksels die Meester Jacobs aanhaalt in haar tussenkomst en waarin gesteld wordt dat er zelfs in Europa verschillende Tsjetsjenen konden worden vermoord en dat het Tsjetsjeense en Russische beleid openlijk verklaren de uitschakeling van Tsjetsjenen die aan de rebellie gebonden zijn of Kadyrov niet meer willen volgen, zullen blijven doorvoeren waar het ook mag zijn, dient te worden opgemerkt dat het niet is omdat een derde land, in casu de Russische Federatie waarvan de Deelrepubliek Tsjetsjenië vooralsnog deel van uitmaakt, dergelijke openlijke verklaringen afleggen automatisch impliceert dat Polen de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en -2005/85/EG, niet zou respecteren. Bovendien zou betrokkene dan in België evenmin veilig zijn aangezien het Tsjetsjeense en Russische beleid openlijk stellen deze uitschakeling te willen blijven uitvoeren, waar het ook is en dit dus evengoed in België kan gebeuren dan elders. Indien betrokkene bovendien vreest in Polen het voorwerp te kunnen zijn van bedreigingen, intimidatie of eventueel geweld of dat eventueel geweest zou zijn dan dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich met deze vrees of feiten dient te richten tot de bevoegde Poolse autoriteiten voor eventuele hulp en/of bescherming. Betrokkene maakt echter niet aannemelijk dat zij een beroep zou hebben gedaan op de Poolse autoriteiten en maakt evenmin aannemelijk dat de bevoegde Poolse autoriteiten haar niet zouden willen of hebben kunnen helpen en/of bescherming indien zij er een beroep op zou hebben gedaan. De verklaringen van betrokkene's advocaat dat er in Polen Kadyrovtsi aanwezig zouden zijn onder het mom van asielzoeker of met een geldig visum, wijzigt daar niets aan en kunnen dan ook niet beschouwd worden als rechtvaardige redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Polen. Zoals hogerop reeds aangehaald kan er op basis van de door betrokkene en haar raadvrouw aangehaalde verklaringen en elementen dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Poolse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Polen er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Betrokkene maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat Polen de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat ze geen familieleden in België of Europa heeft (DV2, vraag 36 en 37). Met betrekking tot de moeder van betrokkene die haar vergezelde naar België en die eveneens asiel aanvraagde op 13.06.2013 alsook voor haar minderjarige broer I. K. (geboren op 20.03.2011) ingeschreven op de bijlage 26 van betrokkene's moeder, dient te worden opgemerkt dat er zowel voor betrokkene's moeder als haar minderjarige broer eveneens een terugnameakkoord is met: Polen, dd. 05.09.2013. Daarmee rekening houdende is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, verklaarde betrokkene dat België hen door mensen van Tsjetsjeense afkomst aangeraden werd (DV2, vraag 38). Met betrekking daartoe dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich om precies in België asiel aan te vragen baseert op wat ze heeft vernomen van mensen van Tsjetsjeense afkomst en dus vernomen

heeft via derden. Aan dergelijke informatie die men via derden verkregen heeft, kan echter geen objectieve bewijswaarde worden toegekend. Daarnaast dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar zij asiel wil aanvragen op basis van wat zij via derden vernomen heeft, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 07.07.2013 dat ze goed en gezond is (DVZ, vraag 39). Met betrekking tot het ongedateerde medische attest dat betrokkene zich op 21.08.2013 niet kon verplaatsen, dient te worden opgemerkt dat dit attest op slaat op 21.08.2013 en dat er verder geen gegronde redenen in het administratief dossier van betrokkene aanwezig zijn waaruit blijkt dat betrokkene na 21.08.2013 niet in staat zou zijn om te reizen of waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid zou verkeren om te reizen of dat zij zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Polen. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Polen, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 352, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.d van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003. Zij zal overgedragen worden aan de bevoegde autoriteiten in Polen (2).”

1.3. De bestreden beslissing inzake I. R. luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996 en gewijzigd bij het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt het verblijf in het Rijk geweigerd

(...)

REDEN VAN DE BESLISSING :

Betrokkene is op 13.06.2013 is toegekomen in België. Dezelfde dag vroeg betrokkene bij de bevoegde Belgische autoriteiten het statuut van vluchteling aan. Betrokkene verklaarde het staatsburgerschap van de Russische Federatie te bezitten en geboren te zijn in "Katyr-Yurt" op 22.10.1964.

Betrokkene verklaarde tijdens haar gehoor op de DVZ van 21.08.2013 dat dit haar eerste asielaanvraag in België is. Betrokkene verklaarde verder dat ze niet weet of ze elders asiel heeft aangevraagd maar dat ze samen met haar dochter I. M. (o.v. ...) reisde en dat die in Polen asiel aanvroeg. Er op gewezen dat uit het Eurodacverslag van 13.06.2013 blijkt dat er op basis van haar vingerafdrukken een asielerzoek in de Centrale Eenheid van het Eurodac-systeem geregistreerd werd door de Poolse autoriteiten, stelde betrokkene dat ze niet meer weet of haar vingerafdrukken werden genomen en dat ze zich toen niet goed voelde. Betrokkene verklaarde verder dat ze gedurende een tweetal maanden in Polen in een opvangcentrum verbleef maar waar dit was stelde betrokkene niet te weten. Betrokkene verklaarde verder dat ze op 07.04.2013 vanuit Tsjetsjenië per auto vertrokken zou zijn naar de Oekraïne waar ze op 10.04.2013 zou zijn aangekomen. Op 11.04.2013 zou ze de Oekraïne verlaten hebben richting Polen. Na een verblijf van ongeveer twee maanden in Polen in een opvangcentrum zou ze vervolgens op 12.06.2013 per auto naar België gereisd zijn waar ze op 13.06.2013 zou zijn aangekomen en waar ze nog dezelfde dag het statuut van vluchteling aanvroeg bij de bevoegde Belgische autoriteiten. Betrokkene verklaarde het grondgebied van de Lid-Staten niet verlaten te hebben. Betrokkene verklaarde dat ze samen met haar minderjarige zoon I. K. (*20.03.2001) en haar meerderjarige dochter I. M. (o.v. ...) naar België reisde.

Rekening houdende met de verklaringen van betrokkene dat ze samen met haar minderjarige zoon I. K. (*20.03.2001) en haar meerderjarige dochter I. M. (o.v. ...) vanuit Tsjetsjenië eerste naar Polen reisde en dat haar dochter daar asiel aanvroeg en dat ze er gedurende twee maanden in een opvangcentrum verbleef en rekening houdende met de vaststelling dat de Poolse autoriteiten op 08.07.2013 een

terugnameakkoord gaven voor betrokkene meerderjarige dochter I. M. (o.v. ...) werd er op 04.09.2013 op basis van art. 15.1.C van de Verordening van de Raad (EG) nr. 343/2003 van 18.02.2003 (verder: Dublin-II-Verordening) voor betrokkene en haar minderjarige zoon I. K. (20.03.2001) een terugnameverzoek aan de Poolse autoriteiten verstuurd. De Poolse autoriteiten lieten de Belgische autoriteiten op 05.09.2013 weten dat het verzoek tot terugname voor betrokkene en haar minderjarige zoon I. K. (20.03.2001) wordt ingewilligd op basis van art. 16.1.d van de Dublin-II-Verordening.

Met betrekking tot de verantwoordelijkheid van Polen voor de behandeling van betrokkene haar asielaanvraag dient te worden benadrukt dat Polen een volwaardig lid is van de Europese Unie en door dezelfde internationale verdragen als België is gebonden zodat er geen enkele reden bestaat om aan te nemen dat betrokkene voor de behandeling van haar asielaanvraag minder waarborgen in Polen dan in België zou genieten. Polen heeft eveneens de Vluchtelingenconventie van Genève d.d. 28/07/1951 ondertekend en neemt net als België een beslissing over een asielaanvraag op basis van deze Vluchtelingenconventie en beslist op eenzelfde objectieve manier over de aangebrachte gegevens in een asielverzoek. De asielaanvraag van de betrokkene zal door de Poolse autoriteiten worden behandeld volgens de standaarden, die voortvloeien uit het gemeenschapsrecht en die ook gelden in de andere Europese lidstaten. Er is dan ook geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Poolse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Betrokkene brengt geen concrete elementen aan dat een terugkeer naar Polen een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG of op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Betrokkene geeft geen enkele informatie over een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Poolse autoriteiten. Betrokkene slaagt er derhalve niet in aannemelijk te maken dat er een reëel risico bestaat dat Polen haar zal repatriëren en dat zij als dusdanig zal blootgesteld worden aan een behandeling die strijdig is met art. 3 EVRM of dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zouden repatriëren naar de Russische Federatie vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Met betrekking tot de vraag of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling door de Poolse autoriteiten die een verzet tegen een mogelijke overdracht naar Polen zouden rechtvaardigen, verklaarde betrokkene dat ze in Polen niet verzorgd zou zijn en dat er niemand naar haar omkeek (DVZ, vraag 40). Met betrekking tot deze verklaring dient te worden opgemerkt dat betrokkene deze verklaringen op geen enkele wijze aannemelijk maakt. Indien frten dergelijke elementen aanhaalt mag er op zijn minst van de asielzoekster verwacht worden dat men hiervan dan concrete elementen aanbrengt, quid non. Verder dient te worden opgemerkt dat Meester Jacobs in haar tussenkomst dd. 17.09.2013 stelt dat haar cliënten wel degelijk redenen hebben om niet terug te keren naar Polen en om de asielaanvraag in het kader van de soevereiniteitsclausule te behandelen en dit omwille van humanitaire redenen. Meester Jacobs stelt dat haar cliënten in Polen geïnterviewd zouden worden omdat betrokkene een procedure voor het EHRM aanhangig gemaakt zou hebben en dat het gezin vatbaar is voor bedreigingen en ontvoeringen en dat het onder druk wordt gezet om afstand te doen van de klacht bij het EHRM en dat het gezin zich in Polen nooit veilig heeft kunnen voelen omwille van de aanwezigheid van Kadyrovtsi in Polen der er aanwezig zijn als asielzoekers of met een geldig visum. Meester Jacobs voegt aan haar tussenkomst een in het Frans opgesteld relaas toe van betrokkene dochter I. M. (o.v. ...) waarin betrokkene dochter de reisroute uiteenzet en waarbij ze stelt dat ze het contact met haar broer (betrokkene zoon) en oom (betrokkene broer) die in een tweede voertuig zaten verloor en met wie het contact sindsdien verloren is. In het relaas wordt verder gesteld dat betrokkene aan de grens met Polen samen met haar moeder en minderjarige broer door de Poolse autoriteiten onderschept werd en dat hun vingerafdrukken genomen werden en dat ze naar een open centrum gestuurd werden. Betrokkene stelt dat de levensomstandigheden in Polen zeer verschrikkelijk waren en dat ze met zeven families die elk uit drie of vier personen bestonden in één kamer verbleven en dat haar moeder, betrokkene dus, die volgens betrokkene zeer ziek zou zijn, geen enkele aandacht kreeg niettegenstaande ze dit meerdere keren gevraagd zouden hebben. In dit relaas stelt betrokkene dochter verder dat ze tijdens de tweede week in Polen anonieme telefoons kreeg van onbekenden waarvan ze zeker is dat ze uit Rusland en Tsjetsjenië kwamen en dat deze mensen haar opdroegen dat ze de klacht die ze in Straatsburg had ingediend diende in te trekken en dat ze zich anders kon verwachten aan de ergste scenario's en dat ze naar Polen zouden komen om af te rekenen met haar en haar familie. Betrokkene stelt betrokkene dochter in dit relaas verder dat een vrouw die met hen samenwoonde haar de raad gaf om Polen zo snel mogelijk te verlaten. Betrokkene dochter stelt verder dat ze pas op 04.09.2013 contact kon krijgen met de telefoon van haar broer en dat een bewaker haar signaleerde dat haar broer en oom ergens in een gevangenis zouden zitten. Meester Jacobs verwijst in

haar tussenkomst verder naar de aanbevelingen van ECRE in haar verslag van maart 2007 die bevestigd en herhaald worden in het ECRE-verslag van 2011 met name "Guidelines on the Treatment of Chechen Internally Displaced Persons (IDP's) Asylum Seekers and Refugees in Europe - revised March 2011". Met betrekking tot de elementen die Meester Jacobs aanhaalt met name dat haar cliënten niet naar Polen kunnen omdat de veiligheid van haar cliënten in Polen niet gewaarborgd kunnen worden omdat haar cliënten persoonlijk geïnterviewd zouden worden teneinde afstand te doen van een klacht die voor het EHRM aanhangig zou zijn, dient te worden opgemerkt dat er in het administratief dossier van betrokkene geen elementen of bewijzen aanwezig zijn dat haar cliënten een klacht bij het EHRM aanhangig zouden hebben. Er is het administratief dossier van betrokkene evenmin enig begin van bewijs aanwezig dat ze haar dochter effectief een klacht bij het EHRM aanhangig zou hebben hetgeen op zijn minst toch wel verwacht kan worden indien men dergelijke elementen aanvoert, quid non. Het is bovendien op zijn minst merkwaardig te noemen dat deze elementen dat betrokkene's dochter een klacht aanhangig zou hebben gemaakt bij het EHRM, pas naar boven komen in de tussenkomst van Meester Jacobs dd. 17.09.2013 terwijl er voordien op geen enkele wijze melding van is gemaakt, doet bovendien ernstige twijfels rijzen over het aannemelijke karakter van deze zowel door betrokkene als door Meester Jacobs ingeroepen elementen dat haar cliënten niet terug zouden kunnen naar Polen omdat ze er persoonlijk geïnterviewd zouden worden teneinde afstand te doen van een klacht die voor het EHRM aanhangig zou zijn. Temeer daar Meester Jacobs stelt dat de voornaamste stukken van de procedure EHRM zijn toegevoegd aan haar tussenkomst terwijl in deze tussenkomst van 17.09.2013 geen stukken aangaande de procedure EHRM aanwezig of voorhanden zijn. Gezien het ernstige karakter van een asielaanvraag mag er op zijn minst van de asielzoeker of asielzoekster of van zijn raadsheer of raadvrouw verwachten dat indien men dergelijke elementen aanvoert, er op zijn minst van de asielzoeker/asielzoekster of zijn raadsheer of raadvrouw verwacht worden dat men hiervan concrete bewijzen en elementen naar voren brengt, quid non. Wat betreft de verwijzing door Meester Jacobs naar de aanbevelingen van ECRE in het verslag van maart 2007 en de verklaringen dat deze aanbevelingen nogmaals herhaald en bevestigd worden in het verslag van maart 2011 "Guidelines on the Treatment of Chechen Internally Displaced Persons (IDP's) Asylum Seekers and Refugees in Europe - revised March 2011", dient te worden opgemerkt dat het hier aanbevelingen betreft en dat een aanbeveling is wat ze is, namelijk een aanbeveling. Het aanhalen van algemene verslagen of rapporten volstaat niet om aan te tonen dat Polen de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zou respecteren. De asielzoeker/asielzoekster dient in concreto aan te tonen dat hij/zij persoonlijk redenen heeft om te vrezen of dat zij een reëel risico loopt dat Polen de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, zou schenden in het licht van de aangehaalde informatie over de desbetreffende Lid-Staat, in casu Polen, Meester Jacobs en haar cliënte maken echter op geen enkele wijze aannemelijk dat er een intentionele bedreiging, uitgaande van de Poolse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit zou zijn. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Polen er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Betrokkene maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat Polen de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren. Wat betreft het aangehaalde element dat er in Polen recent nog een spion in Polen werd gearresteerd die voor Rusland gespioneerd zou hebben, dient te worden opgemerkt dat het niet is omdat de autoriteiten van het ene land een spion van een ander land arresteren dat dit automatisch betekend dat het land waarin de spion gearresteerd wordt, niet veilig zou zijn of voor betrokkene of in het geheel niet veilig zou zijn. Het gegeven dat in het artikel gesteld wordt dat de persoon gearresteerd werd door de Poolse autoriteiten, wijst er bovendien op dat de Poolse

autoriteiten wel degelijk optreden tegen dergelijke personen. Met betrekking tot de uittreksels die Meester Jacobs aanhaalt in haar tussenkomst en waarin gesteld wordt dat er zelfs in Europa verschillende Tsjetsjenen konden worden vermoord en dat het Tsjetsjeense en Russische beleid openlijk verklaren de uitschakeling van Tsjetsjenen die aan de rebellie gebonden zijn of Kadyrov niet meer willen volgen, zullen blijven doorvoeren waar het ook mag zijn, dient te worden opgemerkt dat het niet is omdat een derde land, in casu de Russische Federatie waarvan de Deelrepubliek Tsjetsjenië vooralsnog deel van uitmaakt, dergelijke openlijke verklaringen afleggen automatisch impliceert dat Polen de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zou respecteren. Bovendien zou betrokkene dan in België evenmin veilig zijn aangezien het Tsjetsjeense en Russische beleid openlijk stellen deze uitschakeling te willen blijven uitvoeren, waar het ook is en dit dus evengoed in België kan gebeuren dan elders. Indien betrokkene bovendien vreest in Polen het voorwerp te kunnen zijn van bedreigingen, intimidatie of eventueel geweld of dat eventueel geweest zou zijn dan dient te worden opgemerkt dat betrokkene zich met deze vrees of feiten dient te richten tot de bevoegde Poolse autoriteiten voor eventuele hulp en/of bescherming. Betrokkene maakt echter niet aannemelijk dat zij een beroep zou hebben gedaan op de Poolse autoriteiten en maakt evenmin aannemelijk dat de bevoegde Poolse autoriteiten haar niet zouden willen of hebben kunnen helpen en/of bescherming indien zij er een beroep op zou hebben gedaan. De verklaringen van betrokkene advocaat dat er in Polen Kadyrovtsi aanwezig zouden zijn onder het mom van asielzoeker of met een geldig visum, wijzigt daar niets aan en kunnen dan ook niet beschouwd worden als rechtvaardige redenen om zich te verzetten tegen een overdracht naar de voor de behandeling van het asielverzoek verantwoordelijke Lid-Staat, in casu Polen. Zoals hogerop reeds aangehaald kan er op basis van de door betrokkene en haar raadvrouw aangehaalde verklaringen en elementen dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Poolse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld. Het is aan betrokkene om aannemelijk te maken dat er zich in haar zaak feiten en omstandigheden voordoen op basis waarvan het vermoeden van eerbiediging door de verdragspartijen van het Vluchtelingenverdrag en art. 3 van het EVRM worden weerlegd. Hiervan is sprake als de asielzoeker aannemelijk maakt dat in de asielprocedure van de verantwoordelijke lidstaat ten aanzien van de asielzoeker niet zal worden onderzocht en vastgesteld of er sprake is van een schending van het Vluchtelingenverdrag of van art. 3 van het EVRM, hetgeen hier niet het geval is. Betrokkene toont evenmin op geen enkel moment aan op welke wijze de situatie in Polen er toe zal leiden dat zij gerepatriëerd zal worden naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft en maakt evenmin aannemelijk dat er een reden is om aan te nemen dat er een risico bestaat dat de Poolse autoriteiten haar zouden repatriëren naar het land waarvan zij het staatsburgerschap bezit of naar het land waar zij haar gewoonlijk verblijf heeft vooraleer is vastgesteld of zij al dan niet bescherming behoeft. Betrokkene maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat Polen de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren.

Met betrekking tot de vraag naar familieleden in België of Europa verklaarde betrokkene dat ze geen familieleden in België of Europa heeft (DVZ, vraag 36 en 37). Met betrekking tot haar dochter, I. M. (o.v. ...) die betrokkene vergezelde naar België en die eveneens asiel aanvraagde op 13.06.2013, dient te worden opgemerkt dat er voor betrokkene's meerderjarige dochter I. M. (o.v. ...) sinds 08.07.2013 eveneens een terugnameakkoord is met Polen op basis van art. 16.1.d van de Dublin-II-Verordening. Daarmee rekening houdende is een behandeling van de asielaanvraag van betrokkene in België op basis van art. 7 of art. 15 derhalve niet aan de orde.

Met betrekking tot de vraag of er een specifieke reden is om precies in België asiel aan te vragen, verklaarde betrokkene dat ze naar België gebracht werd omdat er hier voor haar gezorgd zou worden (DVZ? vraag 38). Met betrekking daartoe dient te worden opgemerkt dat het volgen van betrokkene in diens keuze van het land waar zij asiel wil aanvragen op basis van wat zij via derden vernomen heeft, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-II-Verordening waarbij de criteria en de mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag en om een vrije keuze van de asielzoeker uit te sluiten. De Belgische asielinstantie zal dan ook onder geen enkel beding voldoen aan de wil van betrokkene om zijn asielaanvraag in België te behandelen.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 21.08.2013 dat ze hoofdpijn heeft, hartpijn, last van de lever en dat ze één been verloor tijdens een bombardement in de oorlog. Meester Jacobs voegde bij haar tussenkomst dd 17.09.2013 medisch

getuigschrift bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken, opgemaakt op 14.09.2013. Met betrekking tot dit medisch getuigschrift dient te worden opgemerkt dat het stelt dat het rechterbeen van betrokkene tot onder de heup geamputeerd is tengevolge van gangreen na een bomaanval i,i december 1934 alsook dat ze zou lijden aan hepatitis C. Het attest stelt verder nog dat betrokkene drie kinderen heeft waarvan er twee in België zijn, één in Tsjetsjenië en dat de echtgenoot van betrokkene vermist zou zijn sinds 2002. Het attest stelt eveneens dat er verschillende opnamen geweest zijn namelijk bij Gastro-Entrologie (04.07.2013), Cardiologie (14.06.2013) en Neurologie (17.07.2013). Het medisch getuigschrift stelt dat de documenten in bijlage zitten. Het medisch getuigschrift stelt verder dat er buiten pijnstillers geen behandeling gevolgd wordt. Het administratief dossier van betrokkene bevat verder een medisch attest waarin gesteld wordt dat betrokkene omwille van een opname zich niet kan aanbieden op haar afspraak op de DVZdd. 18.07.2013 maar dat bij een gunstige evolutie dit wel mogelijk is na 25.07.2013. Met betrekking tot hiertoe dient te worden opgemerkt dat er op datum van deze beslissing geen andere medische attesten in het dossier van betrokkene aanwezig zijn die de verklaringen van betrokkene staven. Met betrekking tot het medisch getuigschrift, opgesteld op 14.09.2013 en door Meester Jacobs overgemaakt pp 17.09.2013 dient te worden opgemerkt dat het getuigschrift stelt dat er drie verschillende opnamen geweest zijn en dat de documenten ervan in bijlage zitten. Deze documenten aangaande de opnamen zijn echter niet terug te vinden in de tussenkomst van Meester Jacobs. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat met betrekking tot de gezondheidsproblemen die betrokkene aanhaalt, deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Polen indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Integendeel, betrokkene is vanuit Tsjetsjenië naar Polen gereisd en vervolgens vanuit Polen naar België gereisd zodat het niet aannemelijk is dat een reis van België naar Polen niet meer mogelijk zou zijn. Rekening houdende met de vaststelling in het medische getuigschrift dd. 14.09.2013 dat er buiten pijnstillers geen behandeling gevolgd wordt, zijn er derhalve geen gegronde redenen waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Polen. Bijgevolg is er geen bewijs aanwezig dat een terugkeer naar het land van terugname, in casu Polen, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM). Gelet op al deze elementen, is er dan ook geen concrete basis om de asielaanvraag van betrokkene in België te behandelen op grond van art. 3§2, art. 7 of art. 15 van Verordening (EG) Nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 16.1.d van Verordening (EG) 343/2003 van de Raad van 18.02.2003. Zij zal overgedragen worden aan de bevoegde autoriteiten in Polen (4).”

2. Over de rechtspleging

Het beroep nr. 141 179 is een collectief beroep tegen de beslissingen aangaande I.M. en I.R. Het beroep nr. 141 181 is een tweede beroep van I.R. gericht tegen de voor haar zelfde beslissing, op dezelfde dag ingediend. Met toepassing van artikel 39/68-2 van de Vreemdelingenwet worden de beroepen nr. 141 179 en nr. 141 181 van rechtswege gevoegd.

I. R. heeft aan de Raad niet uitdrukkelijk aangegeven op basis van welk verzoekschrift hij uitspraak moet doen.

Overeenkomstig voormelde bepaling zal de Raad derhalve uitspraak doen op basis van het verzoekschrift met rolnummer 141 179 en wordt I.R. geacht afstand te doen van het verzoekschrift met rolnummer 141 181.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoekende partijen voeren als volgt aan:

"MIDDELEN EERSTE (lees: enig) MIDDEL

Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, artikel 62 van de Wet van 15.12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling;

Schending van de principes van behoorlijk bestuur, principes van machtsoverschrijding en de schending van de algemene principes van behoorlijk bestuur, meer specifiek de zorgvuldigheidsverplichting.

Schending van het principe van redelijkheid en evenredigheid van de maatregel;

Schending van het principe van een goede rechtsbedeling en van de zorgvuldigheidsplicht die op de Administratie rust.

Schending van het redelijkheidsbeginsel dat beveelt dat de in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens verenigbaar zijn met het door de verweerder genomen besluit.

Manifeste beoordelingsfout

Schending van artikel 3 en 8 van de Conventie van de Mens;

Schending van artikel 9§1 van de EUROPESE VERORDENING 343/2003 (Nr.

343/2003 VAN DE RAAD van 18 februari 2003 tot vaststelling van de criteria en instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielverzoek dat door een onderdaan van een derde land bij een van de lidstaten wordt ingediend)".

3.2. Verzoekende partijen lichten als volgt toe:

"Dat in casu dient te worden vastgesteld dat het administratief dossier normaal gezien als volgt is samengesteld :

- de verklaringen die verzoekende partijen , moeder en dochter, hebben afgelegd bij hun aankomst in België

- de documenten die zij bij hun aankomst hebben voorgelegd : identiteitsdocumenten of stavingstukken

- de vragenlijsten en fiche die door de DVZ werden opgemaakt

- de brieven en documenten die via de raadsman van verzoekende partij aan de DVZ werden overhandigd, per faxbericht;

1. Dat in casu, dient te worden vastgesteld dat de beslissing vooreerst geen melding maakt van de identiteitsdocumenten die door de verzoekende partij zelf voorgelegd werden bij hun aankomst in België.

2. moeder en dochter hebben hun intern Russische paspoorten voorgelegd; die heel merkwaardig niet werden genoteerd. Noch op hun bijlage 26 noch in de beslissing

3. indien, quod non, verzoekende partij deze documenten niet had voorgelegd bij haar aankomst, dan nog dient te worden vastgesteld dat deze documenten ook aan de DVZ werden doorgefaxt, de eerste keer op 17.09.2013 als bijlage aan de fax , de tweede op 02.10.2013 als bijlage aan de aanvraag 9 ter;

4. desondanks wordt de beslissing opgesteld namens "de mevrouw die verklaart te heten" net alsof verzoekende partij geen enkel documenten had voorgelegd;

5. uit de beslissing kan worden afgeleid dat verzoekende partij verzocht werd te verduidelijken waarom zij BELGIE koos.

6. Dat verzoekende partij hierop een kort antwoord gaf en gestopt werd in haar uiteenzetting;

7. Dat haar niet gevraagd werd om welke reden zij haar asielaanvraag niet door Polen wenste te zien behandelen, noch waarom zij de Belgische asielinstanties verkoos

8. op geen enkel ogenblik werd verzoekende partij verwittigd mbt de toepassing van de Dublin overeenkomst en de gevolgen die eraan gehecht zijn

9. precies omdat moeder en dochter steeds op hun interview te wachten stonden, zo beperkt het interview was in augustus 2013 dat zij niet beseft hadden dat dit het interview was, namen zij advies van een raadsman;

dat op 17.09.2013 de raadsman van verzoekende partij een brief per fax mededeelde, die de redenen waarom het gezin haar aanvraag door België te zien behandelen verduidelijkte. Cfr "Tot hiertoe heeft het verhoor van mijn cliënten zich beperkt tot het relaas van hun reis, met als gevolg de vaststelling dat mijn cliënten via Polen de EU waren binnen getreden, hetgeen zij spontaan ook hebben aangegeven .

Cliënten kregen echter tot hiertoe geen kans om U de reden uiteen te zetten waarom zij Polen dienden te verlaten en waarom zij U eerbiedig verzoeken dat België hun asielaanvragen zou behandelen en gebruik zou maken van zijn soevereiniteitsclausule omwille van humanitaire redenen."

Deze brief bevatte tevens een inventaris van de stukken genummerd van 1 tot 6, waaronder nr 6 de procedurestukken waren ivm de klacht neergelegd voor het EHRV. In casu 76 blz: CFR

" Ik dank U mij op de hoogte te willen houden van het verdere gevolg en verblijf, inmiddels, Met de meeste hoogachting.

Françoise Jacobs

Bijgevoegde stukken :

1. bijlage 26 MOEDER
2. bijlage 26 DOCHTER
3. MEDISCHATTESTMAYNAT
4. relaas
5. MEDISCH ATTEST VOOR 9 TER MOEDER
6. PROCEDURE EHRM"

10. dat uit de beslissing blijkt dat de DVZ degelijk deze brief heeft ontvangen en hiermee ook rekening heeft gehouden;

11. dat echter dient te worden vastgesteld dat de DVZ helemaal geen rekening heeft gehouden met de bij deze brief gevoegde stukken;

12. dat verzoekende partij de bewijzen voorlegt van de verzonden faxberichten; ni van 19 en 76 blz

13. dat dient te worden vastgesteld dat de DVZ met geen enkel van de doorgefaxte stukken rekening houdt en welintegendeel stelt dat de verzoekende partij geen stukken heeft laten geworden .

14. dat dient te worden vastgesteld dat zelfs indien, quod non, de behandelende ambtenaar van de DVZ niet in het bezit was gesteld van het volledige bundel, - hetgeen steeds kan voorkomen gelet op het aantal behandelende dossiers -, de DVZ niettemin op de hoogte was van het bestaan van stukken, onder andere met betrekking tot een klacht voor het EHRM aanhangig en dat niet kan worden aanvaard dat de DVZ er zich toe beperkt in de beslissing te stellen dat er geen klacht zou bestaan vermits geen documenten zouden gevoegd zijn, zonder minstens de zorgvuldigheid te hebben betoond na te gaan bij de dienst of er geen documenten mankeerden, noch bij de raadsman van de verzoekende partij te informeren achter deze ontbrekende stukken die centraal voorgelegd werden voor de behandeling in België, noch tot slot bij de verzoekende partij die op de dag van het treffen van de beslissing op 17.09.2013 in de gang van de DVZ STOND TE WACHTEN en deze documenten op zak had; dat het faxbericht van de raadsman van verzoekende partij inderdaad enkel als bijkomend bewijs diende te staan ten aanzien van de verklaringen van verzoekende partij hieromtrent:

15. dat in casu dient te worden herinnerd dat de verzoekende partij zich diende aan te bieden op DVZ zowel op 17.09.2013 als op 3.10.2013, datum waarop de beslissing getroffen op 17.09.13 en die reeds rekening hield met de fax dd; 17.09.2013, betekend werd;

16. dat de beslissing derhalve getroffen werd zonder de nodige voorzichtigheid nopens elementen die centraal stonden in het asielrelaas van de verzoekende partij en die ook centraal stonden voor de behandeling in België van de asielaanvraag:

17. dat de beslissing derhalve ook de formele motiveringsplicht niet nakomt vermits de beslissing getroffen werd zonder rekening te houden met alle voorgelegde gegevens en zonder dat uit de beslissing kan blijken dat de verwerende partij de enige moeite heeft gedaan om deze vermelde gegevens achter te halen of minstens de vraag te stellen aan de verzoekende partij die in haar lokalen aanwezig was;

18. dat de motivering derhalve niet als afdoende kan worden beschouwd;

Dit argument is reeds op zich voldoende om de beslissing nietig te verklaren;

de DVZ kan niet afdoende wijze stellen dat Polen de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2004/83/EG en 2005/85/EG, niet zouden respecteren, wanneer vastgesteld wordt dat de DVZ op grond van een "cascade" redenering opereert waarbij vooreerst ten onrechte werd gesteld dat verzoekende partij geen documenten had voorgelegd ivm een klacht voor het EHRM dat haar bijzonder broos maakte ten aanzien van een asielprocedure die in Polen zou worden geleid; zoals hoger vermeld, heeft verzoekende partij degelijk documenten laten geworden, verder kon de DVZ die allermindstens op de hoogte werd gebracht van dit element (al dan niet met de stukken erbij), - en de beslissing toont duidelijk aan dat dit degelijk het geval was vermits zij genomen werd op 17.09.2013 maar naar kennisname van de brief dd 17.09.2013-, zich niet beperken en vergenoegen te stellen dat er geen bewijsstukken toegevoegd waren, om een centraal , kernelement van de aanvraag niet te onderzoeken, zonder minstens de verzoekende partij opnieuw te verhoren in dit verband, vermits deze verzoekende partij op 17.09.2013 op de DVZ aanwezig was en terug naar huis gestuurd werd in

de late namiddag met een nieuwe convocatie op 3.10.2013 of minstens een reden aan te geven waarom dit overbodig bevonden werd.

- De beslissing is totaal gestereotypeerd ten aanzien van het persoonlijk geval van verzoekende partij en beantwoord niet op afdoende wijze de argumentatie die voorgelegd werd, zij het door de verzoekende partij zelf, zij het door haar raadsman;

Vervolgens dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij ook op 02.10.2013 een aanvraag tot machtiging tot verblijf had ingeleid, steunende op ARTIKEL 9 TER;

Dat de beslissing geen woord rept nopens de aanvraag 9 ter die ingeleid werd namens het gezin, op grond van de medische toestand van de moeder (...)

Dat de beslissing niet stelt dat terzake de Cel 9 ter een beslissing zou hebben getroffen;

Dat de beoordeling derhalve niet pertinent is.

Dat echter wel dient te worden vastgesteld dat indien de beslissing meent sommige elementen van de aanvraag te moeten beantwoorden, zij alleszins geen antwoord biedt op sommige aspecten van deze aanvraag en meer bepaald het volgende

"Dat zij evenmin in Polen kunnen verzorgd worden met enige kans tot succes;

Verzoekende partij ontvluchtte Polen uit vrees voor ontvoering naar haar oorsprongsland, daar het gezin bijzonder broos staat gelet op de door het gezin neergelegde klacht bij het EHRM.

Dat de medische behandeling evenmin in Polen kan worden opgestart en opgevolgd met dezelfde doeltreffendheid als in België : indien Polen uiteraard over heel bevoegde ziekenhuizen en dokters beschikt, blijkt geenszins dat aankomende asielzoekers hierover onmiddellijk kunnen beschikken, ook met de hulp van een tolk;

Dat evenmin blijkt dat de uitgeprocedeerde asielzoekers toegang hebben tot medische zorgen, daar waar thans niet vaststaat dat het gezin in procedure gaat blijven tot de volledige genezing."

Dat de verzoekende partij R. I. niet alleen haar handicap voorlegde maar ook een depressie, waarvan haar beslissing niet eens rekening houdt.

Dat deze medische toestand van de moeder eveneens de dochter aanbelangt vermits het gezin als één familiecel dient te worden aanzien en dat zij tevens betrokken is omwille van de afhankelijkheid van haar moeder.

Dat met betrekking tot het bevel om het land te verlaten dat de beslissing bevat, dient te worden vastgesteld dat een uitwijzing van verzoekende partij , gelet op haar ernstige ziekte, de steeds lopende en noodzakelijke onderzoeken, ook een schending van artikel 3 van het EVRM zou uitmaken;

Dat in de mate dit bevel gekoppeld is aan de beslissing 26 quater dient het te worden geschorst en vernietigd;

ERNSTIG EN MOEILIJK TE HERSTELLEN NADEEL

De bestreden beslissing zal bij toepassing ervan een ernstige en moeilijk te herstellen schade toebrengen aan verzoekende partij ;

In feite zal deze de verzoekende partij verhinderen te kunnen genieten van de hoedanigheid van politieke vluchteling in België , en haar asielmotieven in België voor te leggen;

Dat de uitvoering van de beslissing tevens voor gevolg zal hebben vooreerst dat verzoekende partij haar asielaanvraag niet in België zal zien behandelen, verder dat de verdere follow-up van haar moeder niet in België niet zal kunnen verder zetten, daar waar zij thans steeds onder behandeling en controle blijft , zonder enige zekerheid dat deze verdere behandeling/onderzoeken zonder onderbreking zal kunnen worden verder gezet in Polen, gedurende een thans niet te bepalen periode maar tot haar genezing , moest de beslissing worden uitgevoerd;

Dat het probleem ivm de medische zorgen in Polen door volgend artikel geïllustreerd wordt :

(...)

Dat onverminderd de vrees die verzoekende partij koestert om niet effectief en efficiënt in Polen te kunnen worden verzorgd bij gebrek aan middelen, verzoekende partij eveneens vrees koestert in Polen te worden ontvoerd of vermoord door Russen of in opdracht van Russen die in Polen aanwezig zijn en zich vrij verplaatsen, met of zonder stilzwijgende toestemming van de Poolse autoriteiten;

Dat verzoekende partij I. M. inderdaad klacht voor het EHRM tegen de Russische Federatie neergelegd heeft , hetgeen het gezin bij zonder blootstelt voor bedreigingen en ontvoeringen naar de Russische Federatie, hetgeen, ongeacht de politieke wil van de Poolse staat, objectief gemakkelijker kan gebeuren in Polen, gelet op de nabijheid van dit land met de Russische Federatie, de gemakkelikheden die door de Poolse staat worden aangeboden aan de onderdanen van de Russische Federatie, de bestaande banden tussen Rusland en Polen te wijten aan hun gemeenschappelijk communistisch verleden;

Dat verzoekende partij alleen niet in staat is om haar moeder en broer ten laste te nemen; dat zij zelf reeds psychologisch heel labiel is en in eerste instantie gevisieerd wordt omwille van haar klacht, hetgeen voor blijvende onzekerheid en angst zorgt; Dat de middelen serieus zijn;”.

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

In de motieven van de twee bestreden beslissingen wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregels en werd gemotiveerd om welke redenen geen concrete basis is gevonden om de asielaanvraag van verzoekende partijen in België te behandelen op grond van art. 3 §2, art. 7 of art. 15 van de Verordening (EG) nr. 343/2003. België is dan ook niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Polen toekomt. De bestreden beslissingen stellen voorts dat de betrokkenen niet aannemelijk maken dat zij door een overdracht aan Polen een reëel risico lopen te worden blootgesteld aan omstandigheden die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM en dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 3.2 van de Dublin-II-Verordening.

Daarnaast moet worden geduïd dat, in tegenstelling tot wat verzoekers lijken te veronderstellen, de formele motiveringsplicht niet tot gevolg heeft dat uit de motivering van een beslissing een belangenafweging of een evenredigheidsstoetsing dient te blijken. Verder blijkt niet dat de uitgebreide motivering niet zou aangepast zijn aan het belang van de bestreden beslissingen.

De verzoekers maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

3.4. De verzoekers voeren aan dat er sprake is van een schending van de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht omdat de verweerder er in de bestreden beslissingen niet in zou slagen te bewijzen dat de verzoekers bij een terugkeer naar Polen aanspraak kunnen maken op een menswaardige en adequate asielbehandeling. De verzoekers zijn van mening dat zij in Polen nog steeds het risico zouden lopen te worden ontvoerd naar Tsjetsjenië en in het bijzonder geen rekening werd gehouden met de klacht die zij neerlegden bij het EHRM en met de medische toestand van de moeder.

3.5. Wat betreft de aangevoerde schending van de zorgvuldigheidsplicht moet erop worden gewezen dat dit beginsel van behoorlijk bestuur de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor de zorgvuldigheidsplicht houdt in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Ten slotte dient hierbij op te worden gewezen dat de Raad bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.6. In tegenstelling tot wat verzoekers beweren is de nationaliteit en identiteit van elk van de verzoekers niet betwist en dus geen punt van het geding. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom de vermelding dat verzoekers “verklaren” van Russische nationaliteit te zijn, en het niet vermelden van de identiteitsdocumenten van de verzoekers hen enig nut kan opbrengen bij de vernietiging van de

bestreden beslissingen. Verwerende partij stelt daarbij terecht nog vast: *“Evenwel dient er te worden opgemerkt dat deze geenszins als bijlage aan de fax dd. 17.09.2013 van de raadsman van verzoekende partij werden overgemaakt”*.

3.7. Ook blijkt uit het administratief dossier dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet dateert van na de bestreden beslissingen. Verweerder stelt dan ook terecht dat *“de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie dan ook geenszins diende te motiveren omtrent deze aanvraag en ook evenmin sommige aspecten ervan diende te beantwoorden”*. Hoe gaan de bestreden beslissingen duidelijk in op de gezondheidstoestand van de verzoekers en inzake I.M. werd gesteld dat *“Gevraagd naar haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 07.07.2013 dat ze goed en gezond is (DVZ, vraag 39). Met betrekking tot het ongedateerde medische attest dat betrokkene zich op 21.08.2013 niet kon verplaatsen, dient te worden opgemerkt dat dit attest op slaat op 21.08.2013 en dat er verder geen gegronde redenen in het administratief dossier van betrokkene aanwezig zijn waaruit blijkt dat betrokkene na 21.08.2013 niet in staat zou zijn om te reizen of waaruit blijkt dat betrokkene in de onmogelijkheid zou verkeren om te reizen of dat zij zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Polen”*. Inzake I.R.

Gevraagd naar haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 21.08.2013 dat ze hoofdpijn heeft, hartpijn, last van de lever en dat ze één been verloor tijdens een bombardement in de oorlog. Meester Jacobs voegde bij haar tussenkomst dd 17.09.2013 medisch getuigschrift bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken, opgemaakt op 14.09.2013. Met betrekking tot dit medisch getuigschrift dient te worden opgemerkt dat het stelt dat het rechterbeen van betrokkene tot onder de heup geamputeerd is tengevolge van gangreen na een bomaanval i,i december 1934 alsook dat ze zou lijden aan hepatitis C. Het attest stelt verder nog dat betrokkene drie kinderen heeft waarvan er twee in België zijn, één in Tsjetsjenië en dat de echtgenoot van betrokkene vermist zou zijn sinds 2002. Het attest stelt eveneens dat er verschillende opnamen geweest zijn namelijk bij Gastro-Entrologie (04.07.2013), Cardiologie (14.06.2013) en Neurologie (17.07.2013). Het medisch getuigschrift stelt dat de documenten in bijlage zitten. Het medisch getuigschrift stelt verder dat er buiten pijnstillers geen behandeling gevolgd wordt. Het administratief dossier van betrokkene bevat verder een medisch attest waarin gesteld wordt dat betrokkene omwille van een opname zich niet kan aanbieden op haar afspraak op de DVZdd. 18.07.2013 maar dat bij een gunstige evolutie dit wel mogelijk is na 25.07.2013. Met betrekking tot hiertoe dient te worden opgemerkt dat er op datum van deze beslissing geen andere medische attesten in het dossier van betrokkene aanwezig zijn die de verklaringen van betrokkene staven. Met betrekking tot het medisch getuigschrift, opgesteld op 14.09.2013 en door Meester Jacobs overgemaakt pp 17.09.2013 dient te worden opgemerkt dat het getuigschrift stelt dat er drie verschillende opnamen geweest zijn en dat de documenten ervan in bijlage zitten. Deze documenten aangaande de opnamen zijn echter niet terug te vinden in de tussenkomst van Meester Jacobs. Vooreerst dient te worden opgemerkt dat met betrekking tot de gezondheidsproblemen die betrokkene aanhaalt, deze niet in overweging worden genomen in het kader van de Dublin-II-procedure. Deze doen namelijk geen afbreuk aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Polen indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Integendeel, betrokkene is vanuit Tsjetsjenië naar Polen gereisd en vervolgens vanuit Polen naar België gereisd zodat het niet aannemelijk is dat een reis van België naar Polen niet meer mogelijk zou zijn. Rekening houdende met de vaststelling in het medische getuigschrift dd. 14.09.2013 dat er buiten pijnstillers geen behandeling gevolgd wordt, zijn er derhalve geen gegronde redenen waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Polen.”

3.8. Verzoekers kunnen bezwaarlijk stellen dat ze onvoldoende werden gehoord over de redenen waarom ze niet naar Polen terug kunnen. Vooreerst werd op eenvoudige wijze gevraagd of er redenen zijn met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling van de asielaanvraag *“die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw asielaanvraag (volgens artikel*

3 §1 van de Dublin Verordening) zouden rechtvaardigen?”. Verzoekers hadden de gelegenheid om uiteen te zetten waarom zij hun asielaanvraag in Polen niet wensten behandeld te zien en hebben aldus afdoende de kans gekregen om alle concrete informatie die zij ter zake ter beschikking hadden, te doen gelden. Uit de vragen en antwoorden kan blijken dat verzoekers de vragen begrepen en op de hoogte waren van een mogelijke overdracht en bijgevolg van de mogelijke toepassing van de Dublinverordening. Verzoekers gaven tijdens het Dublin-interview duidelijk te kennen dat er geen omstandigheden waren die zich tegen een overdracht verzetten. De bestreden beslissingen gaan bovendien nog concreet in op een schrijven achteraf toegestuurd door de advocaat van verzoekers en besluit na een zeer uitvoerige motivering inzake de vrees *“haar eigen veiligheid of voor haar gezondheid omdat men persoonlijk geïsoleerd zou worden om afstand te doen van een klacht die bij het EHRM aanhangig zou zijn”*, dat *“op basis van de door betrokkene en haar raadvrouw aangehaalde verklaringen en elementen [zijn] dan ook geen intentionele bedreiging, uitgaande van de Poolse autoriteiten, op haar leven, vrijheid of fysieke integriteit worden vastgesteld”*. Deze motieven zijn gekend door de verzoekers nu ze ook geheel worden overgenomen in het verzoekschrift. Daarenboven stelt de bestreden beslissingen conform het administratief dossier dat verzoekers naar België kwamen op advies van derden. Ten slotte dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte- en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (cfr. RvS, nr. 164.171, 27 oktober 2006; RvS, nr.172.821, 27 juni 2007 e.a.).

3.9. De verzoekende partijen voeren voorts de schending aan van artikel 3 EVRM.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.”* Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218). Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § § 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 *in fine*).

3.10. Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, § § 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §

131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

3.11. Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

3.12. Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 *in fine*).

3.13. Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

3.14. In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./Zweden, § § 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § § 293 en 388).

3.15. In het kader van voornoemd artikel 3 van het EVRM zetten de verzoekende partijen uiteen dat zij reeds een brief naar de Dienst Vreemdelingenzaken hebben gestuurd met hun motieven ter zake, dat indien het bundel niet volledig was de Dienst Vreemdelingenzaken zelf diende te informeren naar de eventuele achtergebleven stukken. Voorts wordt gesteld: *“Verzoekende partij ontvluchtte Polen uit vrees voor ontvoering naar haar oorsprongsland, daar het gezin bijzonder broos staat gelet op de door het gezin neergelegde klacht bij het EHRM. Dat de medische behandeling evenmin in Polen kan worden opgestart en opgevolgd met dezelfde doeltreffendheid als in België : indien Polen uiteraard over heel bevoegde ziekenhuizen en dokters beschikt, blijkt geenszins dat aankomende asielzoekers hierover onmiddellijk kunnen beschikken, ook met de hulp van een tolk; Dat evenmin blijkt dat de uitgeprocedeerde asielzoekers toegang hebben tot medische zorgen, daar waar thans niet vaststaat dat het gezin in procedure gaat blijven tot de volledige genezing. Dat de verzoekende partij R. I. niet alleen haar handicap voorlegde maar ook een depressie, waarvan haar beslissing niet eens rekening houdt. Dat deze medische toestand van de moeder eveneens de dochter aanbelangt vermits het gezin als één familiecel dient te worden aanzien en dat zij tevens betrokken is omwille van de afhankelijkheid van haar moeder.”*

3.16. Vooreerst dient te worden gesteld dat verzoekers enkel hun verklaringen herhalen zoals deze ook in de bestreden beslissingen werden opgenomen en ook thans geen informatie aanbrengen die kan aannemelijk maken dat het indienen van een “klacht” bij het EHRM een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM kan inhouden. De bestreden beslissingen hebben daaraan nog uitdrukkelijk toegevoegd dat verzoekers tijdens het Dublin interview geen gewag hebben gemaakt van dergelijke problemen of mogelijke schendingen, dat dergelijke bedreigingen ook in België kunnen gelden en zij niet aannemelijk maken *“dat zij een beroep zou hebben gedaan op de Poolse autoriteiten en maakt evenmin aannemelijk dat de bevoegde Poolse autoriteiten haar niet zouden willen of hebben kunnen helpen en/of bescherming indien zij er een beroep op zou hebben gedaan”*. Verzoekers tonen dan ook niet aan

omwille van “een klacht” bij het EHRM, -waarvan niettegenstaande het gestelde in de bestreden beslissingen ook thans het bewijs ervan niet neerligt, noch enige inhoudelijke bijzonderheid wordt toegelicht, noch indien deze werd ontvankelijk verklaard of andere nuttige bijzonderheden-, ze beroep deden of hebben gedaan op de bescherming van de Poolse autoriteiten en deze niet afdoende kon zijn. Verzoekers blijven bij beweringen die geen schending aantonen van artikel 3 van het EVRM.

3.17. Voorts werd reeds hoger gesteld dat verzoekster I.M. pas na het nemen van de bestreden beslissingen medische problemen inriep. In tegendeel I.R. *“Gevraagd naar haar gezondheidstoestand verklaarde betrokkene tijdens haar gehoor op de DVZ van 07.07.2013 dat ze goed en gezond is (DVZ, vraag 39)”*.

Inzake I.R. werd de medische klachten zoals, hoger gesteld wel nader onderzocht, in zoverre er werd vastgesteld dat verzoekster tijdens het Dublin gehoor een aantal klachten aanbracht en tevens medische getuigschriften aanbracht :*“Het attest stelt eveneens dat er verschillende opnamen geweest zijn namelijk bij Gastro-Entrologie (04.07.2013), Cardiologie (14..06.2013) en Neurologie (17.07.2013). Het medisch getuigschrift stelt dat de documenten in bijlage zitten. Het medisch getuigschrift stelt verder dat er buiten pijnstillers geen behandeling gevolgd wordt. Het administratief dossier van betrokkene bevat verder een medisch attest waarin gesteld wordt dat betrokkene omwille van een opname zich niet kan aanbieden op haar afspraak op de Dienst Vreemdelingenzaken dd. 18.07.2013 maar dat bij een gunstige evolutie dit wel mogelijk is na 25.07.2013. Met betrekking tot hiertoe dient te worden opgemerkt dat er op datum van deze beslissing geen andere medische attesten in het dossier van betrokkene aanwezig zijn die de verklaringen van betrokkene staven”*. Er werd echter terecht besloten *“dat de gezondheidsproblemen die betrokkene aanhaalt geen afbreuk doen aan het gegeven dat Polen de verantwoordelijke lidstaat is voor de behandeling van de asielaanvraag van betrokkene. Bovendien wordt niet aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet op medische verzorging kan rekenen in Polen indien dit nodig zou zijn, noch wordt aannemelijk gemaakt dat betrokkene niet in staat zou zijn om te reizen. Integendeel, betrokkene is vanuit Tsjetsjenië naar Polen gereisd en vervolgens vanuit Polen naar België gereisd zodat het niet aannemelijk is dat een reis van België naar Polen niet meer mogelijk zou zijn. Rekening houdende met de vaststelling in het medische getuigschrift dd. 14.09.2013 dat er buiten pijnstillers geen behandeling gevolgd wordt, zijn er derhalve geen gegronde redenen waaruit blijkt dat betrokkene zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of zou lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van terugname, in casu Polen.”*

Ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat verwerende partij meldt dat het medisch advies van 21 oktober 2013 aantoont dat er *in casu* geen sprake is van een behandeling, noch voor de hepatitis C-status, noch voor de psychische klachten. De amputatie van I. R. dateert daarbij reeds van 1994.

Verzoekers hebben bovendien geen elementen aangehaald waaruit zou blijken dat er enige bedreiging uitgaande van de Poolse autoriteiten voor hun leven, vrijheid of fysieke integriteit zou bestaan. Immers nergens kan uit het Dublin interview blijken dat verzoekers hebben aangegeven dat zijzelf tijdens hun verblijf in Polen het slachtoffer zijn geworden van een behandeling strijdig met artikel 3 EVRM.

Ten slotte kan bezwaarlijk worden geconcludeerd dat waar verzoekers lijken te anticiperen op een negatieve afloop van hun asielaanvraag in Polen en de daaraan verbonden tijdelijke verblijfsvergunning en medische opvolging, deze hypothetische argumenten beantwoorden aan geen concrete elementen die een schending van artikel 3 van het EVRM kunnen aantonen.

Er is niet aangetoond dat een terugkeer naar het land van terugname, *in casu* Polen, een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

3.18. Met betrekking tot de aangevoerde schending van machtsoverschrijding en van artikel 8 van de Conventie van de Mens, stelt de Raad vast dat de verzoekende partijen niet uiteenzetten op welke wijze de bestreden beslissingen dit beginnelen en deze bepaling schenden. In deze mate zijn deze onderdelen van het middel derhalve niet ontvankelijk. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291).

3.19. Het middel is ongegrond.

4. Korte debatten

5. De verzoekende partijen hebben geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De zaken met rolnummers 141 179 en 141 181 worden gevoegd.

Artikel 2

De afstand van het geding wordt vastgesteld in de zaak met rolnummer 141 181.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend veertien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK